

288

се оживи. Тя си спомни лудите препускания в бащините си дворове, когато живееха още на свобода, бледите ѝ ланити силно порозовяха. Тя задиша бързо и неспокойно. Елена я изглежда.

— Знаеш ли да яздиш?

Дали знаеше! Това бе най-любимата ѝ игра, най-горещото ѝ увлечение. Стройният жребец стоеше пред тях, като пръхтеше нетърпеливо и риеше с предния крак земята. Обседлан и обюздан, готов за разходка, той се дърпаше натърпеливо в ръцете на Матея, който стискаше яко юздите и го галеше по врата.

— Полека, Сивчо, по-кратко, по-кратко...

Жребецът дигна глава и го изглежда. Тъмната грива лежеше като копиринена наметка от лявата страна на стройния му врат. Сребристата му кожа от време на време потрепваше, на дълги, вълнуващи се бразди.

— Сивчо... — каза полека Ирина и протегна ръка към тънката му, правилна муцуна, погали го, потупа го по широките, кадифяни ноздри.

Умното животно изправи малките си уши, изцвили радостно и продължително. Разтърси грива. Изпна нозе. По докосването позна майстора си.

— Качи се... — каза весело Елена.

— Не. Най-напред ти... — отвърна момичето с лека тъга.

То съзнаваше подчиненото си положение и нито за миг не забравяше че са там само по милост държани пленници.

Елена стъпи на стремето, понечи да скокне, ала в този миг герданът ѝ се закачи за седлото и се пръсна на множество дребни, зелени камъчета из тревата, по пътеките, между храстите.

— Аз ще ги намеря! — извика с тревожно усърдие Матея и веднага се наведе да ги дири.

— Тогава пък аз ще ти стана коневодец! — каза Ирина и улови юздите. Умното животно тръгна покорно след нея. Двете момчета се отпавиха по посоката от където се чуваха високите викове на момчетата. Когато Ирина ги зърна, малката ръка неволно се отрави към косите ѝ,